

цѣлия купъ камъни, дъски и пр., натрупани между нея и дѣцата ѝ. почнали да мърдатъ. — Майката се уплашила да не би да причини ново срутване, съ което да задуши дѣцата си. А дѣцата продължавали да викатъ: „мамо, мамо!“ ...

По едно врѣме тѣ замлъкнали. Тогава майката съ отчаяни усилия освободила дѣсната си ржка, послѣ — лѣвата, а слѣдъ това се измъкнала между затрупалитѣ я камъни. Слѣдъ нѣколко усиленни опити, майката могла да си разчисти пътъ и дошла не далечъ до дѣцата си. Тя забѣлѣзала, че тѣ спятъ пригърнали се едно друго. Тя съ радостъ се убѣдила, че тѣ сж здрави и читави, запазени въ единъ кжтъ — празнина между натрупанитѣ едри парчета отъ срутенитѣ стѣни.

Догдѣто майката размислювала, какъ по-прѣдпазливо би могла да се спусне по-близо до дѣцата си, всичко наоколо се разлюлѣло, и тя отново полетѣла нанѣкждѣ и била цѣла засипана съ различни парчета. Колко врѣме лежала въ това положение, тя не могла да познае.

Като си мислѣла, че момиченцата ѝ сж загинали, тя съ нетърпение очаквала своята смъртъ, която би я избавила отъ страдания. Изведнажъ неочаквано чула не далеко отъ себе си непознати гласове. Тя почнала силно да вика на помощъ. Това били руски матроси, които разкопавали и изваждали погиналитѣ жители изъ подъ развалинитѣ на Месина. Тѣ чули нейния викъ, разчистили камънитѣ и освободили нея и нейнитѣ дъщери. Можите ли си прѣдстави колко се зарадвала майката, когато видѣла своитѣ дъщери въ своитѣ мили, майчини прѣгрѣдки! ...

 — Тѣ били живѣли подъ рзвалинитѣ цѣли три дена. Но това, шо майката прѣтеглила прѣзъ тия три дена никога нѣма да се изтрие изъ паметъта ѝ.

